

[Stegger Nielsen.]

tinget, og den enighed, der er opnået om det, skal jeg dog ikke opholde mig videre herved, men blot på mit partis vegne anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Bouet: Loven om tilsyn med pensionskasser har stor betydning for den store del af funktionærstanden, som er medlemmer af pensionskasser ved de enkelte virksomheder. Ved udgangen af 1948 fandtes der 300 pensionskasser; af disse var 279 anerkendt af handelsministeriet, og de båndlagte værdier til dækning af pensionerne udgjorde ikke mindre end 559 mill. kr. Disse kasser omfattede 39 000 tjenstgørende medlemmer, 6 000 pensionister og 4 000 enker, så man ser, at det er et ganske betydeligt antal; denne lov angår.

Foruden disse kasser er der pensionsforsikringsanstalter med et medlemsantal af ca. 30 000, så at man kommer op på 70 000 pensionister, hvad jeg gør den højtærede finansminister opmærksom på i anledning af den diskussion, vi havde forleden dag. I disse kasser er der opsparet meget store beløb gennem præmier fra funktionærer og arbejdsgivere. I en enkelt pensionsforsikringsanstalt er der en præmiereserve på 130 mill. kr., så at man vel kommer op på nær en milliard i opsparring ved hjælp af funktionærernes og arbejdsgivernes samlede præmier. Det giver alligevel stof til eftertanke. Disse funktionærer, der har betalt 5, 6 eller 7 pct. af deres løn, har i en lang årrække betalt præmie af en fuld krone, men får kun pension efter en krone, der er 30 øre værd. Derfor er der ikke noget urimeligt i, at jeg dengang sagde til finansministeren, om han ikke kunne komme dem til hjælp. Forud for lovens vedtagelse i 1935 var der nedsat et udvalg, der udarbejdede et forslag, som den nuværende lov i det væsentlige bygger på. Da det var et nyt område, man dengang gik ind på, blev loven på visse punkter i høj grad præget af kompromis. Nu har den virket i 15 år. Det er derfor ganske naturligt, at der er fremkommet ønsker fra funktionærside om at få de ting ændret, som der har kunnet rejses kritik imod.

I den nuværende lovs § 8 står der om bestyrelsen kun, at der i kassernes vedtægter skal findes en bestemmelse om bestyrelsen. Derfor er der fremkommet ønske om, at funktionærerne blev stærkere repræsenteret, idet man har hævdet, at da de betaler halvdelen af præmien, var det også naturligt, at de fik større repræsentation, f. eks. halv-

delen. Det har derfor glædet mig, at der i det andet høje ting er blevet foretaget en ændring, hvorefter hovedreglen bliver, at der skal være en formand og et lige antal af arbejdsgivere og forsikrede, for den bestemmelse, der var foreslået i det foreliggende lovforslag, var jo noget vag og kunne fortolkes på forskellig måde. Nu er hovedreglen den, at der skal kun kunne foretages ændringer i bestyrelsens sammensætning med handelsministeriets godkendelse.

Den vigtigste ændring, der er foretaget, er ændringen af § 9. I henhold til den gældende lov kan den forsikrede, hvis han selv har opsagt sin stilling, inden han har opnået 10 års anciennitet, kun gøre krav på de af ham indbetalte bidrag, og hvis han opsiges af virksomheden, før han har nået en anciennitet på 10 år, får han også kun sine egne penge. Det er rigtigt, som den højtærede minister siger, at en funktionær betragter pensionen som en efterløn, hvad den også er, idet funktionærerne i mange af disse virksomheder, hvor man har pensionskasse, får mindre løn end i andre virksomheder, hvor der ikke er pensionskasse. Funktionærerne har derfor hilst med stor tilfredshed, at denne bestemmelse nu ændres således, at de, når de har været 5 år i virksomheden, får ikke alene deres egne penge, men også virksomhedens penge udbetalt, idet det er bestemt, at pengene skal overføres til en anden pensionskasse, eller at der, hvis en sådan ikke findes, skal tegnes en anden forsikring i en pensionskasse eller en livsforsikring. Tanken med denne pensionsordning er nemlig at sikre den forsikrede i tilfælde af invaliditet og alderdom. Det gælder også de beløb, arbejdsgiveren yder til kassen. Derfor kan disse penge ikke i almindelighed udbetales, men skal blive stående. Der er kun den undtagelse, at hvis den forsikrede udtræder, kan han efter den nugældende lov få pensionsbidraget udbetalt kontant, hvis det højst udgør 50 pct. af hans årsløn. På det punkt har funktionærerne sat meget stærkt ind, idet man har hævdet, at hvis en funktionær forlader virksomheden enten for at etablere sig eller for at gå over i en anden virksomhed, der ikke har pensionskasse, vil den pension, han i det nævnte tilfælde vil kunne få, når hans police omskrives til fripolice, blive af så ringe værdi, at han vil have mere nytte af at kunne starte en ny virksomhed ved hjælp af de udbetalte penge. Funktionærerne har foreslået 2 års løn i stedet for 1/2 års løn, men forsikringsrådet pegede på, at det i så tilfælde ville blive en så stor godtgørelse, at den, hvis den blev anvendt til pensions-